

[Indenrigsministeren]

Så det, denne regering har gjort, er såmænd at følge op på den rigtig gode idé, som den konservative hr. Hans Engell fik omkring flygtningelandsbyerne, og jeg vil gerne kvittere for det og blot hermed sige, at det er den linje, vi har fortsat.

Til gengæld er der en linje fra den tidligere regering, som vi ikke har ønsket at fortsætte, og det er den trafik, der gik ud på, at man stort set ikke havde noget samarbejde med kommunerne om placeringen af flygtningecentre, at man ikke lagde særlig stor vægt på, at lokalbefolkningen i området blev informeret ordentligt, inden et flygtningecenter blev opført, og at man i forbindelse med hele løsningen af denne opgave ikke prioriterede det særlig højt at få skabt et ordentligt samspil mellem de nye naboer i flygtningecentrene og alle de mennesker, der bor i området i forvejen – hvilket ellers er udgangspunktet for et vellykket samliv.

Det er baggrunden for, at vi i modsætning til den tidligere regering har sagt: Lad os lave et planlægningsberedskab, lad os henvende os til kommunerne og på den måde sikre, at vi ikke blot kan se én måned eller to måneder eller et halvt år frem, men kan se et par år frem med hensyn til løsningen af denne opgave, sådan at vi planlægger flygtningelandsbyer på præcis samme måde, som vi planlægger plejehjem og børnehaver og andre ting, som der skal reserveres grunde til.

Der var endnu en påstand i hr. Helge Adam Møllers indledningstale, nemlig om, at denne henvendelse var til meget stor gene for kommunerne, og at vi ikke havde taget tilstrækkelig hensyn til dem. Om det vil jeg godt sige, at det ikke er det billede, der tegner sig for os, der er kommunernes samarbejdspartnere.

Jeg vil godt benytte debatten i dag til at take kommunerne på tværs af partiskel. Det har været socialdemokratiske kommuner og Venstre-ledede kommuner, der er gået foran med hensyn til løsningen af denne opgave. Der er en markant forskel på det reaktionsmønster, vi har oplevet ude i det virkelige liv hos Venstreborgmestre, og så den holdning, som ligger til grund for det indlæg, vi her hørte fra hr. Helge Adam Møller. Der har vist sig en beredvillighed til at finde grunde til at tage slagsmålene – dem har der naturligvis også været nogle af i kommunalbestyrelserne – men også til at argumentere på en ordentlig, rimelig og realistisk

måde, hvor konklusionen normalt har været, at der ikke skulle være adgang forbudt for bosniske krigsflygtninge.

Jeg siger det, fordi det, der var en af pointerne i det indlæg, som vi hørte fra hr. Helge Adam Møller, var, at man ude i kommunerne stort set ikke havde ønsket at spille ordentligt med.

Det er rigtigt, at det har været sådan i konservativt ledede kommuner, men dem er der ikke ret mange af i Danmark, så derfor repræsenterer det ikke noget særlig stort problem. Men dér, hvor det har været Socialdemokratiet og det liberale Venstre, der har stået i spidsen for løsningen af denne vigtige humanitære opgave, har det været om ikke problemfrit, så dog en overkommelig opgave, og dér er der for Folketinget og også for os i Indenrigsministeriet al mulig grund til at kvittere for dette gode medspil.

Hvordan er det så gået til i praksis, og hvad er baggrunden for den debat, vi har i dag?

Ja, dér fremsætter Det Konservative Folkeparti den påstand, at vi diktatorisk har villet bestemme, hvordan den enkelte kommune skulle forholde sig med hensyn til udpegningen af steder, hvor der skulle opføres flygtningelandsbyer. Man siger også, at vi har taget trusler i anvendelse, og man siger, at vi har set fuldstændig bort fra eventuelle lokale interesser.

Derfor vil jeg godt citere fra det brev, der blev sendt ud. Jeg ved ikke, om hr. Helge Adam Møller ikke har læst det, eller om han fortrænger det; men det må være tilladt at citere en enkelt passus fra brevet, hvor der står:

»Hvis samarbejdet i kommuneforeningen peger på andre kommuner end dem, Indenrigsministeriet har peget på, vil det stå kommuneforeningen frit at pege på en alternativ placering. Indenrigsministeriet vil være indstillet på at følge kommuneforeningens placeringsforslag.«

Hvori ligger diktatet, vil jeg spørge. Der er en erkendelse af, at der er en opgave, som skal løses, men der er også en udstrakt lyst til at lytte til de ønsker, som man inden for de enkelte regioner har med hensyn til placeringen af flygtningelandsbyerne. Jeg siger det også lidt på baggrund af, at der jo har været et fint samarbejde langt de fleste steder rundt omkring i landet, hvor man i kommuneforeningsregi har